

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΑΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 103

16 Φεβρουαρίου 2003

Τό ἀξίωμα-γέφυρα

Δέ δικαιῶμαι νά υπερτιμήσω, ἀλλά οὔτε καί νά υποτιμήσω τή δύναμη τοῦ ὀρθοῦ λόγου. Εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἡ εἰκόνα Του, μέσα μου. Ἡ εὐχέρεια, νά ἀνακαλύπτω τούς νόμους, πού ἰσορροποῦν τό σύμπαν. Νά ψηλαφῶ τίς σχέσεις, πού ὑπηρετοῦν τήν παγκόσμια ἁρμονία. Καί νά καταγράφω ὁλοένα καί περισσότερες γνώσεις στό ἡμερολόγιο τῆς προσωπικῆς μου ἐνημέρωσης ἢ καί στό κοινό ἡμερολόγιο τῆς πανανθρώπινης προόδου.

Οἱ διάδρομοι, πού ἀνοίγει ὁ ἀτίθασος λογισμός μου, εἶναι δυσεξαρίθμητοι καί ἀπέραντοι. Δάσος πυκνό, πού, στά ὄρια τῆς ἐπίγειας πορείας μου, δέν προλαβαίνω νά τό περπατήσω καί νά τό ἐξιχνιάσω. Ὡστόσο, καθώς ὁδοιπορῶ καί τό ψάχνω, βρίσκω, πώς ὅλοι οἱ δρόμοι τερματίζουν ἀπότομα στή μιά καί μοναδική πύλη. Στή δίοδο, πού φέρνει ἀπό τό «λογικό» στό «ὑπέρλογο». Ἀπό τό «αἰσθητό» στό «ὑπέρ αἶσθηση». Ἀπό τούτη τή μεριά ὑπάρχει ὁ πλατύς χῶρος, πού τόν κατακτᾶμε σταδιακά, ἀλλά καί ἔμπονα. Καί ἀπό τήν ἄλλην, ἡ ἀνέγγιχτη πραγματικότητα τοῦ Θεοῦ. Ἡ ὑπερούσια Παρουσία. Ἡ ἄπειρη Σοφία. Ἡ ἀπεριόριστη Δύναμη. Ἡ πρώτη αἰτία τοῦ κόσμου μας. Ἡ ἄρρητη ποίηση. Τό ἀπρόσιτο Φῶς. Ἡ ἐκθαμβωτική ἀγιότητα.

Στέκομαι καί σκέφτομαι. Καί ἀνακαλύπτω τή «λογική» γέφυρα, πού εἰσάγει ἀπό τό «ὄρατό» στό «ἀόρατο», ἀπό τό «αἰσθητό» στό «ὑπέρ αἶσθηση». Εἶναι ἓνα «λογικό» ἀξίωμα, θησαυρισμένο στήν

Καινή Διαθήκη, πού λειτουργεί ως πέρασμα από τόν κόσμο, πού τόν ψηλαφούμε καί τόν προσδιορίζουμε όλοένα καί σαφέστερα, στόν κόσμο τόν άπροσπέλαστο καί άκατάλυτο. Στήν αιώνια δόξα καί στήν αιώνια παρουσία τοῦ Θεοῦ.

Διαβάζω τό λογικό άξίωμα καί τό έπεξεργάζομαι: «*πᾶς οἶκος κατασκευάζεται υπό τινος, ὁ δέ τὰ πάντα κατασκευάσας Θεός*» (Έβρ. γ' 4). Ἡ έμπειρία όλων μας εἶναι ξεκάθαρη. Κατά τήν άτέρμονη ιστορική διαδρομή, δέν υπάρχει τεχνικό έργο, πρόχειρη στέγη ἢ άρχιτεκτονικό μεγαλούργημα, πού νά ξεφύτρωσε μόνο του. Δέν υπάρχει δομημένο υλικό, πού νά δικαιολογεῖ τή θεωρία τῆς αὐτόματης γένεσης. Ὅ,τι υπάρχει στόν πλανήτη μας, μικρό ἢ μεγάλο έργο, χοντροκομμένο προἱστορικό έργαλειο ἢ κομποτέχνημα επιδέξιου τεχνίτη, έχει τήν αναφορά του καί τήν εξάρτησή του από τήν έμπνευση τοῦ ανθρώπινου λογικοῦ καί από τήν ικανότητα των χειρῶν του νά μεταποιοῦν τήν έμπνευση σέ όρατό καί χειροπιαστό καλλιτέχνημα.

Οί αἰῶνες κύλησαν. Ἡ ανθρωπότητα προχώρησε. Οἱ έπιστῆμες όργανώθηκαν. Οἱ γνώσεις πολλαπλασιάστηκαν. Καί τὰ έργα των ανθρώπων στήθηκαν καί προβλήθηκαν στή ράχη τοῦ πλανήτη μας, ως έργα έμπνευσης καί ως σημάδια πολιτισμοῦ. Κανένα δέν αναδύθηκε από τό «μηδέν». Κανένα δέν εμφανίστηκε ξαφνικά, από τήν άνυπαρξία. Ὅλα έχουν αναφορά σέ τεχνίτη. Πολλά διατηροῦν πάνω τους τήν έτικέτα τοῦ δημιουργοῦ τους. Καί τὰ υπόλοιπα, τὰ πολλά, ακόμα καί μέσα στήν άνωθυμία τους, μαρτυροῦν, πώς εἶναι γενήματα τῆς ανθρωπίνης ικανότητας.

Η άπολυτότητα αὐτοῦ τοῦ άξιώματος οδηγεῖ τόν άνθρωπο, ταπεινό προσκυνητή, στό θρόνο τοῦ Δημιουργοῦ τῆς παγκόσμιας άρμονίας. Τά μικρά έργα, τὰ κοσμήματα τῆς γῆς μας, τὰ έχουν πλάσει χέρια ανθρώπινα. Καί τούς άπειρους άστερισμούς, τήν πανέμορφη φύση, τούς άτέρμονες ωκεανούς, τή χαρωπή βλάστηση, τὰ κτήνη τῆς γῆς καί τὰ πετεινά τοῦ οὐρανοῦ, τό λογικό καί επιδέξιο άνθρωπο, τὰ έπλασε ὁ άπειρος, πάνσοφος καί παντοδύναμος Θεός. «*Αὐτός εἶπε καί ἐγενήθησαν, αὐτός ἐνετείλατο καί ἐκτίσθησαν*» (Ψαλμ. λβ' 9).

Αν κάποιος άγνοήσει ἢ παραβιάσει αὐτό τό λογικό άξίωμα, θά βρεθεῖ έξω από τήν περιοχή τοῦ ὀρθοῦ λόγου. Στό περιθώριο καί στό πεζοδρόμιο τῆς παραφροσύνης. Ἐν τό βάλει οδηγό στή διερεῦνσή του, θά δρασκελίσει τήν πύλη των ανθρώπινων δισταγμῶν καί θά άρχίζει νά βηματίζει ἐκεῖ, πού υπάρχει τό μυστήριο, αλλά καί ἡ χάρη. Τό άπρόσιτο μέ τή μέθοδο τῆς ανθρωπίνης γνωστικῆς μεθοδολογίας. Ἀλλά προσιτό μέσα στήν καταύγαση τῆς Ἀποκάλυψης τοῦ Θεοῦ.

Δυό πλάνα

ὶ μεγάλες κουβέντες κουβαλοῦν καὶ μεγάλες εὐθύνες. Ἡ παραπέμπουν σέ δοξασμένα κεφάλαια τῆς προσωπικῆς καὶ τῆς κοινῆς ἱστορίας ἢ ἐγγίζουν τό δάχτυλο σέ βαθεῖες, ἀθεράπευτες πληγές.

Διάβασα (ὁμολογῶ, μέ ἐνδιαφέρον καὶ προσοχή) ὅσα εἶπε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος στή Συνέλευση τῆς Ἱεραρχίας τοῦ περασμένου Ὀκτωβρίου, σχετικά μέ τίς μοναστικές ἀδελφότητες καὶ μέ κάποιες ὑπερβολές ἢ ἐκτροπές γερόντων, πού τείνουν νά ὑποκαταστήσουν καὶ νά ἀντικαταστήσουν τήν ἐπισκοπική ἡγεσία τῆς Ἐκκλησίας, ἀνεβάζοντας τόν ἑαυτό τους στό βάθρο τῆς ἄκρας αὐθεντίας. Καί, σά νά λειτούργησε μέσα μου κάποιος αὐτοματισμός, ἐνοιώσα ἀδύρητη τήν ἀνάγκη νά γυρίσω πίσω. Στίς ἀρχές τῆς δεκαετίας τοῦ '60. Τότε, πού ἡ σημερινή λευκασμένη γενιά τῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἔκανε τά πρῶτα της βήματα. Τότε, πού, οἱ σημερινοί Ἐπισκοποὶ ἦταν μοναχοὶ ἢ κληρικοὶ (διάκονοι καὶ πρεσβύτεροι) σέ σχέση ἐξάρτησης καὶ ὑποταγῆς στοὺς ἡγουμένους τους καὶ στοὺς Ἐπισκόπους τους. Καὶ διαμόρφωναν το κλίμα, τόν τελευταῖο

κρίκο τῆς παράδοσης, πού τόν παρέλαβε καὶ τόν λιτανεύει, ἀκόμα καὶ σήμερα, ἡ διάδοχη γενιά τῶν ἡγουμένων καὶ τῶν μοναχῶν.

Καὶ ἀναζήτησα, τί νομίζετε; Νά τσεκάρω κατὰ πόσο ἡ τότε βιωτὴ τοῦ σημερινοῦ Ἀρχιεπισκόπου βρισκόταν στήν τροχιά τῶν σημερινῶν του ἀπαιτήσεων. Ἄν αὐτός καὶ οἱ συμμαστές του πρόσφεραν φρόνημα ταπεινὸ καὶ καρδιά εὐπλασθε κατὰ τίς καθοδηγητικές παρεμβάσεις τοῦ Ἐπισκόπου τους. Ἄν μαθήτευαν στό σχολεῖο τῆς ὑπακοῆς. Ἄν διατηροῦσαν σάν κύριους στόχους τους τήν παρθενία, τήν ἀκτημοσύνη καὶ τήν ὑπακοή.

Μεταφέρω στοὺς ἀναγνώστες μου τὴ σημερινή ἀνησυχία τοῦ κ. Χριστόδουλου, ὅπως βρίσκεται ἀποτυπωμένη στήν περίληψη τῆς μακροσκελέστατης εἰσήγησής του στή Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 2002. Καί, στή συνέχεια, δημοσιοποιῶ ἓνα κείμενο-ντοκουμέντο τῆς δεκαετίας τοῦ '60, πού διασώζει τὴ συμπεριφορὰ τῶν τότε ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βαρλαάμ, Μετεώρων, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους συγκαταλεγόταν καὶ ὁ Χριστόδουλος.

7 Ὀκτωβρίου 2002:

«Ὁ Μακαριώτατος ἔκανε λόγο γιὰ τὴν ὑπέρβαση τῶν κανονικῶν ὁρίων ἀπὸ Ἡγουμένους καὶ Πνευματικούς, πού ἐπιδιώκουν νὰ ὑποκαταστήσουν τὰ κανονικά ὄργανα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης καὶ νὰ ὑπαγορεύσουν αὐτοὶ στὴν Ἱεραρχία τὴ διαμόρφωση τῆς συνολικῆς ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς πολιτικῆς της, ὡς ἐάν ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὀρφανή ἀπὸ γνήσιους πνευματικούς Πατέρες, τοὺς Ἐπισκόπους Της. Ὅπως εἶπε, τό φαινόμενο αὐτό ταλανίζει τὴ θρησκευτικὴ ζωή, δημιουργεῖ ἐφάμαρτες ἐξαρτήσεις καὶ ἀπειλεῖ νὰ ὀδηγήσει σέ ἀποκλίσεις, πού ἔχουν σχέση μέ τὴ σωτηρία ψυχῶν. Τουλάχιστον σέ τρεῖς περιπτώσεις κραυγαλέας καὶ προκλητικῆς ἀντιδεοντολογικῆς συμπεριφορᾶς Ἡγουμένων ἔναντι τῶν Ἐπισκόπων τους, σημείωσε, φάνηκε καθαρά τό ἐκκλησιολογικὸ πρόβλημα καὶ ὁ ἄκρατος ἐγωϊσμός, πού ὑποκρύπτεται πίσω ἀπὸ τὴ δῆθεν ἀγωνιστικὴ διάθεση ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας».

✠✠✠ ✠✠✠ ✠✠✠

30 Μαΐου 1962. Ὁ Μητροπολίτης Τρίκκης καὶ Σταγῶν Διονύσιος, μέ ὀδύνη ψυχῆς, γράφει στοὺς τρεῖς συμμαστές, πού ἦταν καὶ ἡγετικά στελέχη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βαρλαάμ:

Πρός

τοὺς 1. Ἀρχιμ. Καλλίνικον Καροῦσον

2. Ἱεροδ. Χριστόδουλον Παρασκευαΐδην, καὶ

3. Ἱεροδ. Ἀμβρόσιον Λενῆν.

Ἱ. Μονὴν Βαρλαάμ-Μετεώρων

Ἐπὶ τῆς ἀπὸ 29-5-62 αἰτήσεως ὑμῶν περὶ ἀποχωρήσεως ἐκ τῆς ὑμετέρας Μετανοίας παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς:

α) Ἡμεῖς ἐδέχθημεν παράκλησιν ὑμῶν, ὅπως παραχωρήσωμεν εἰς ὑμᾶς τὴν Ἱεράν Μονὴν Βαρλαάμ Μετεώρων, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς δημιουργίας ἐν αὐτῇ Ἱεραποστολικῆς Ἀδελφότητος. Οὐχὶ ὀρθῶς, λοιπόν, σημειοῦτε ἐν τῇ αἰτήσεσας ὅτι ἐγκατεστάθητε ἐν τῇ Μονῇ κατόπιν τῆς Σεπτῆς προσκλήσεως ἡμῶν”.

β) Ὁ προβαλλόμενος παρ’ ὑμῶν λόγος διὰ τὴν ἀποχώρησιν, ὅτι ἡ τουριστικὴ κίνησις ἐν τῇ Μονῇ ἐμποδίζει τὴν ἀνάπτυξιν καὶ καλὴν λειτουργίαν τῆς Ἀδελφότητος δέν εὐσταθεῖ. Πολλάκις εἵχετε προηγουμένως ἐπισκεφθῇ τὴν Μονὴν, διεπιστώσατε ἰδίους ὁμμασι τὴν συρροὴν ἐπισκεπτῶν ἐν αὐτῇ, ἐπὶ πλεον δέ καὶ ἡμεῖς ἐτονίσσαμεν ἰδιαίτερώς τοῦτο εἰς ὑμᾶς διὰ νὰ προλάβωμεν πᾶσαν τυχόν ἐκ τῶν ὑστέρων παρεξήγησιν. Ἀκόμη, διὰ νὰ διευκολύνομεν ἀκριβῶς τὴν Ἀδελφότητα, ἐπετρέψαμεν τὸν χωρισμὸν τῶν διαμερισμάτων αὐτῆς ἀπὸ τοῦ χώρου τῆς συγκεντρώσεως τῶν ἐπισκεπτῶν.

Διατί, ἄλλως τε, ἐφ’ ὅσον εὐθύς ἀμέσως εἵχετε διαπιστώσει τὴν συρροὴν τῶν ποικίλων ἐπισκεπτῶν ἐν τῇ Μονῇ καὶ τὴν ἐκ τούτου παρακώλυσιν τῆς ὁμαλῆς λειτουργίας τῆς Ἀδελφότητος, προέβητε εἰς τὴν κτιριακὴν ἀνακαίνισιν αὐτῆς, δαπανήσαντες πάσας τὰς οἰκονομίας τῆς Μονῆς, ἀνερχομένας εἰς ἓν περίπου ἑκατομμύριον δραχμῶν; Διατί προέβητε εἰς τὴν ἀγοράν αὐτοκινήτου καὶ εἰς τό κτίσιμον ἔγκαράζ” καὶ ἐπὶ ἔτος περίπου εἵχετε ξυλουργὸν ἐπὶ μισθῷ, κατασκευάζοντα ἔπιπλα κ.τ.τ; Διατί ἡγοράσατε χιλιάδων δραχμῶν τυπογραφικὰ στοιχεῖα καὶ γραφεῖα πολυτελῆ καὶ ἀντικατεστήσατε τὰ πάντα σχεδὸν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ, πα-

ρά τὰς συστάσεις ἡμῶν, ὅπως διατηρηθῇ ἡ ἀρχαιοπρέπεια ἐν αὐτῷ; Διατί τόσο ἀφειδῶς ἐξοδεύσατε τὰ τῆς Μονῆς χρήματα, ἐφ' ὅσον, θεωροῦντες ἐμπόδιον τὴν ἐπίσκεψιν τῶν τουριστῶν, ἐσκέπτεσθε τὴν πιθανότητα ἀπομακρύνσεως ἐξ αὐτῆς; Δέν νομίζετε, ὅτι διὰ τῆς συμπεριφορᾶς σας αὐτῆς ἡδικήσατε μεγάλως τὴν Μονὴν καὶ ἔχετε καταστῇ ἔνοχοι ἐνώπιον τῶν ἀγίων αὐτῆς κτιτόρων καὶ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μητροπόλεως, ἥτις, περιβάλλουσα ὑμᾶς μέ ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην, παρέδωκεν εὐθύς ἅμα τῇ ἐγκαταστάσει ὑμῶν ἐν τῇ Μονῇ ἅπασαν τὴν διαχείρισιν αὐτῆς εἰς τὰς χεῖρας ὑμῶν;

Διατί προσέτι, ἐφ' ὅσον εἶχετε πάντοτε κατὰ νοῦν τὴν ἀποχώρησιν-μᾶς τό ἐβεβαίωσεν ἀδελφός τῆς Μονῆς-τόσον ἐν τῷ ἐσωτερικῷ, ὅσον καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐδημιουργήσατε θόρυβον πέριξ τῆς Ἀδελφότητος τῆς Μονῆς καὶ ἐσπευσμένως προεβαίνετε εἰς τὴν πρόσληψιν καὶ τὴν κουράν νέων, τοὺς ὁποίους ἐγκαταλείπετε τώρα εἰς τὴν τύχην των;

γ) Ὁμιλεῖτε τέλος ἐν τῇ αἰτήσει σας περὶ ἱτῶν γεγονότων τῆς Παρασκευῆς 4 Μαΐου ἐ. ξ." καὶ σημειώνετε ὅτι ἱτα κυρίως συνετέλεσαν εἰς τὴν ἀπόφασιν ὑμῶν ὅπως ἀποχωρήσητε ἐκ τῆς Μονῆς" καὶ ὅτι ὁ ἐνθουσιασμός σας, ὁ ὁποῖος καὶ μόνος σᾶς συνεκράτει εἰς τὸν κατάξερρον βράχον τοῦ Βαρλαάμ, ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐμειώθη". Ἀλλὰ τὰ γεγονότα ταῦτα, τὰ εἶχετε προκαλέσει ὑμεῖς.

1. Ἦναγκάσατε εἰς παραίτησιν τὸν Σύμβουλον τῆς Μονῆς Διάκονον Ἀγαθόνικον καὶ ἐξεδιώξατε τοῦτον ἐκ τῆς Μετανοίας του, ἐν ἀγνοίᾳ καὶ ἄνευ ἐγκρίσεως τῆς προϊσταμένης ἐκκλησια-

στικῆς ὑμῶν Ἀρχῆς, ὡς προβλέπουσιν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες καὶ οἱ Νόμοι οἱ διέποντες τὰ τῶν Μονῶν.

2. Ἡμφισβητήσατε, κατὰ τρόπον ἀνάρμοστον καὶ ἀσεβῆ, τό δικαίωμα τοῦ Ἐπισκόπου νά ἀκούῃ τὰ παράπονα τῶν ἀδελφῶν καὶ νά ἐπεμβαίῃ πρὸς διευθέτησιν τῶν ἀναφυομένων διαφορῶν μεταξύ Ἱγουμενίου καὶ ἀδελφῶν.

3. Συστηματικῶς ἡμποδίζετε τὴν ἐπικοινωνίαν τῶν ἀδελφῶν μετὰ τοῦ Ἐπισκόπου, λέγοντες εἰς αὐτοὺς ὅτι ὁ μετ' αὐτοῦ σύνδεσμός των εἶναι ἔξ ἐπαγγέλματος μόνον".

4. Τὰ ἀνωτέρω ἀκριβῶς καὶ μάλιστα ἡ τοῦ ἀδελφοῦ Χριστοδοῦλου ἀχαρεκτῆριστος συμπεριφορὰ πρὸς γηραιόν Ἐπίσκοπον, κείραντα αὐτόν Μοναχόν καὶ χειροτονήσαντα εἰς διάκονον καὶ πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως ἐπιδείξαντα τὴν ἀγάπην του πρὸς τὴν Ἀδελφότητα, συνετέλεσαν εἰς τὴν αὐστηράν ἀπὸ μέρους μας παρατήρησιν ὑμῶν. Ἀλλ' ἐκ τῶν λεχθέντων κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ τῶν γενομένων ἀποκαλύψεων παρὰ πάντων διεπιστώθη ὅτι δέν ὑπῆρχεν ἐνότης ἐν τῇ Ἀδελφότητι καὶ εἶχεν ἤδη ἐπέλθῃ ἡ διάλυσις τῆς Ἀδελφότητος, γεγονός τό ὁποῖον εἶχομεν διαισθανθῇ, ἀλλ' ἐπιμελῶς ὑμεῖς ἀπεκρύπτετε.

Κατὰ ταῦτα ἡ διάλυσις τῆς Ἀδελφότητος εἶχεν συντελεσθῇ παρ' ὑμῶν πολὺ πρό τῆς Παρασκευῆς ἐκείνης καὶ δέν δύνασθε νά ἐπικαλῆσθε τὰ ἱγεγονότα" τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὡς συνετέλεσαντα εἰς τὴν ἀπόφασιν ὑμῶν περὶ ἀποχωρήσεως.

Ἀνεμένομεν αἴτησιν συγγνώμης, νά δείξητε ταπεινώσιν, νά μετανοήσητε καὶ μέ καλυτέρας σκέψεις καὶ ἀποφάσεις νά συνεχίσητε τὴν ἐργασίαν,

τήν ὁποίαν ἤρχισατε. Ἄλλ' ἀντί τούτων ἠκονίσατε τήν γλῶσαν ὑμῶν εἰς συκοφαντίαν καθ' ἡμῶν. Διεδώσατε ὅλως ψευδῶς ὅτι διὰ τῆς Ἀστυνομίας ἠμποδίσαμεν ὑμᾶς νά κατέλθητε εἰς Ἀθήνας, ὅτι ἐπεβάλομεν τό ποσόν τῶν 5 δραχμῶν ὡς ἡμερήσιον σιτηρέσιον δι' ἕκαστον ἀδελφόν, ἐνῶ εἶναι γεγονός ὅτι οὐδέποτε προέβημεν εἰς παρατήρησιν ὑμῶν δι' ὅσα ἐξοδεύοντο διὰ τήν διατροφήν τῶν ἀδελφῶν. Ἀντιθέτως μάλιστα, τόσον εἰς ὑμᾶς, ὅστις, πάσχω, εὐρίσκεσθε ὑπό συνεχῆ δίαιταν, ὅσον καί εἰς τοὺς πατέρας συνίστων πάντοτε νά τρέφησθε καλῶς καί νά προσέχητε τήν ὑγείαν σας. Πῶς συμβιβάζονται ἡ ψευδής αὕτη διάδοσις ὑμῶν, ὅτι ἐπεβάλομεν τό ποσόν τῶν 5 δραχμῶν ὡς ἡμερήσιον σιτηρέσιον δι' ἕκαστον ἀδελφόν, μέ τήν ἔγκρισιν τοῦ Προϋπολογισμοῦ τῆς Μονῆς, ὡς εἶχε συνταχθῇ παρ' ὑμῶν, καί πῶς συμβιβάζεται ἡ κατηγορία αὕτη καθ' ἡμῶν, ὅτι δηλονότι εἶμαι "ὄφικτός" εἰς σημείον, ὥστε νά καταδικάζω τοὺς ἀδελφούς εἰς τόν ἐξ ἄσιτίας θάνατον, μέ τό γεγονός ὅτι ἐπετρέψαμεν νά χορηγηθῶσι διάφορα σημαντικά ποσά, ὡς βοηθήματα, εἰς τὰς οἰκογενείας ἀδελφῶν τινων, εἰς ὑμᾶς δέ νά λαμβάνητε ἐκ τῶν χρημάτων τῆς Μονῆς κατά μήνα 2.000 δρχ. πρὸς ἐξόφλησιν χρέους σας, 500 δρχ. διὰ τήν συντήρησιν τῆς μητρὸς σας καί νά χρησιμοποιῆται ἡ ἐν Ἀθῆναις οἰκία τῆς Μονῆς δωρεάν ὡς κατοικία αὐτῆς; Καί πῶς ἀκόμη συμβιβάζεται ἡ κατηγορία αὕτη μέ τό γεγονός ὅτι ἐπετρέπομεν τὰ ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ "προσκυνηταρίου" καί τῶν καρτῶν καί ἄλλων ἀντικειμένων κέρδη νά τὰ διαχειρίζεσθε ἄνευ ἀποδόσεως λογαριασμοῦ καί ἐπετρέπομεν συχνά

πυκνά τήν κάθοδον καί διαμονήν τῶν σπουδαζόντων ἀδελφῶν εἰς Ἀθήνας ἐξόδοις τῆς Μονῆς; Καί πῶς τέλος συμβιβάζεται αὕτη μέ τό γεγονός ὅτι ἐδέχεσθε ἐλευθέρως εἰς τήν Μονήν πάντα γνωστόν σας καί ἐφιλοξενεῖτε πλουσίως αὐτούς καί παρεθέτετε γεύματα εἰς τόσους καί τόσους, χωρίς ποτέ νά κάμωμεν τήν ἐλαχίστην παρατήρησιν; Ἐκτὸς τούτων εἶπατε καί τόσα ἄλλα συκοφαντικά ἐναντίον μας!...

"Ἐχετε, παιδιά μου, πέσει θύματα τοῦ Πονηροῦ. Ἠδικήσατε τήν Μονήν καί τόν ἑαυτὸν σας μεγάλως. Θά ἔπρεπε νά φανῶ ἐναντίον σας αὐστηρός. Ὅμως, ἀποδίδων πάντα τὰ ἀνωτέρω εἰς ἀπειρίαν, ἐπιπολαιότητα καί εἰς ἐνεργείας τοῦ Πονηροῦ, ἀφίνω εἰς τόν Θεόν τήν ὑπόθεσιν. Ἐκεῖνος καί καρδιογνώστης εἶναι καί δίκαιος καί ἀληθής. Δέχομαι νά ἀποχωρήσητε τῆς Μονῆς, παραδίδοντες πάντα τὰ περιουσιακά αὐτῆς στοιχεῖα καθὼς καί τήν διαχείρισιν αὐτῆς διὰ Πρωτοκόλλου. Σᾶς χορηγοῦμεν τρίμηνον ἄδειαν ἀπουσίας, ὥστε ἀνέτως νά τακτοποιήσητε τὰ καθ' ὑμᾶς.

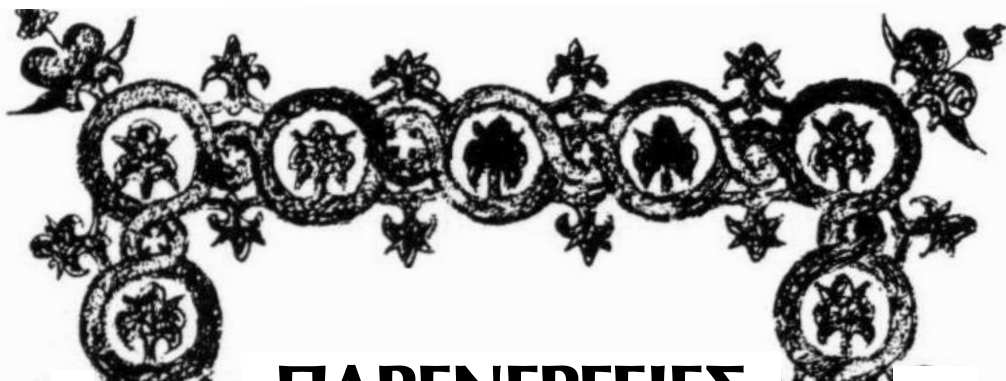
Ὁ Κύριος νά ἐλεήσῃ καί ἐμέ καί ὑμᾶς.

Μετ' εὐχῶν

Ὁ Τρίκκης καί Σταγῶν ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

✠✠✠ ✠✠✠ ✠✠✠

Ὁ ἀναγνώστης ἔχει στή διάθεσίν του δύο πλάνα. Τό πλάνο τοῦ Μοναχοῦ καί διακόνου Χριστόδουλου, πού ἐκδηλώνει συμπεριφορά «ἀχαρακτήριστον πρὸς γηραιόν Ἐπίσκοπον, κείραντα αὐτόν Μοναχόν καί χειροτονήσαντα εἰς διάκονον καί πολυμερῶς καί πολυτρόπως ἐπιδείξαντα τήν ἀγάπην του...». Καί τό πλάνο τοῦ τότε Μοναχοῦ καί Διακόνου, πού, μέ τόν καιρό καί μέ τοὺς γνωστούς τρόπους, ἀνέ-

ΠΑΡΕΝΕΡΓΕΙΕΣ

Μ

ε την άλματώδη πρόοδο των μέσων τεχνολογίας μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και εξαιτίας αυτού, ο τρόπος ζωής των ανθρώπων και ιδιαίτερα εκείνων του ευρωπαϊκού χώρου, μεταβλήθηκε ριζικά. Ο συγχρωτισμός και οι εξελίξεις στα μέσα επικοινωνίας, όπως ήταν επόμενο, επέδρασαν ουσιαστικά στη διαμόρφωση των σύγχρονων κοινωνιών και στη μετάλλαξη πολλών από τα στοιχεία της πολιτισμικής των ταυτότητας. Το πρόβλημα αυτό στις ημέρες μας πήρε ανησυχητικές διαστάσεις, όταν με τη διάλυση του συστήματος των δυο ιδεολογικών σχηματισμών και με τη διαμόρφωση της νέας τάξης πραγμάτων,

όλος σχεδόν ο κόσμος βρέθηκε υπό την απειλή της πλήρους κυριαρχίας της κατευθυνόμενης παγκοσμιοποίησης με τις ύλιστικές της διαστάσεις και παραμέτρους. Τα γεγονότα αυτά δεν ήταν δυνατόν να αφήσουν ανέπαφο και το δικό μας, τον ελλαδικό χώρο. Όλοι μας σήμερα διαπιστώνουμε την αισθητή αλλοίωση των στοιχείων της ταυτότητάς μας σε όλες τις ομάδες, μικρές και μεγάλες, και βλέπουμε με θλίψη, χωρίς ποτέ κανείς να αναλαμβάνει και τις δικές του ευθύνες, όλες εκείνες οι αρχές της μακραίωνης πολιτισμικής μας παράδοσης, αλλά κυρίως οι ήθικες αξίες και τα διδάγματα της χριστιανικής μας πίστης, να αμβλύ-

βηκε τά σκαλοπάτια της εκκλησιαστικής εξουσίας και, από τη θέση της ήγεμονικής έπαρσης, ψέγει και κατακεραυνώνει τους Έγουμενους και τους Πνευματικούς Πατέρες, ότι «*επιδιώκουν να υποκαταστήσουν τα κανονικά όργανα της εκκλησιαστικής διοίκησης και να υπαγορεύσουν αυτοί στην Ίεραρχία τη διαμόρφωση της συνολικής έσωτερικής και έξωτερικής πολιτικής της, ως εάν η Έκκλησία είναι*

όρφανή από γνήσιους πνευματικούς Πατέρες, τους Έπισκόπους της».

Η σύγκριση των δυο πλάνων δίνει τά στοιχεία της ταυτότητας του σημερινού προκαθήμενου. Όχι αυτά, πού διέγραψε από τά άστυνομικά δελτία ο Δαφέρμος. Άλλά αυτά, πού καταγράφουν οι Άγγελοι στον Ουράνο.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

νονται και τὸ χειρότερο νὰ παραγινωρίζονται ἀπὸ ἓνα, ἴσως καὶ νὰ εἶναι τὸ μεγαλύτερο, τμῆμα τοῦ λαοῦ μας.

Σ' αὐτὴ τὴν πορεία κύριο ἀνασχετικὸ παράγοντα, εἰδικὰ κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, μπορεῖ νὰ διαδραματίσει μόνο ἡ Ἐκκλησία στὰ πλαίσια πάντοτε τῆς πνευματικῆς τῆς ἀποστολῆς. Καὶ σ' αὐτὸ εἴμαστε ἀπόλυτα κατηγορηματικοί. Τοῦτο βέβαια τελεῖ ὑπὸ μία ἀπαραίτητη προϋπόθεση, ὅτι οἱ ἐκκλησιαστικοὶ μας ποιμένες καὶ ἡγέτες διαθέτουν τὸ ἀπαιτούμενο γιὰ τὶς περιστάσεις ἀδιαμφισβήτητο κύρος. Οἱ παρεμβάσεις ὁμως τῆς διοίκουσης Ἐκκλησίας, ἐνόψει ἀφενὸς τοῦ κρατοῦντος συστήματος διοικήσεώς της, τῆς "συναλληλίας", καὶ ἀφετέρου τῶν φιλοδοξιῶν καὶ προσωπικῶν ἐπιδιώξεων πολλῶν ἀπὸ τοὺς κατὰ καιροὺς ἡγέτες της, δὲν ἦσαν πάντοτε οἱ ἐνδεδειγμένες καὶ οἱ προσήκουσες, σὲ πολλὰς μάλιστα περιπτώσεις ὑπῆρξαν καὶ ἀρνητικές. Καὶ ἐκόντας-ἄκοντας ἔπρεπε καὶ ἡ ἴδια στὴν παγίδα τῆς ἐμπλοκῆς ἢ καὶ ἀκόμη τῆς διαπλοκῆς μὲ τὴν ἐκάστοτε ἐξουσία μὲ ἐμφανὴ τὰ σημεῖα τῆς ἐκκοσμίκευσης. Αὐτὸ ἄλλωστε τὸ ὁμολόγησε πρόσφατα καὶ ὁ σημερινὸς Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, ὅταν σὲ κάποιο συνέδριο ἔκανε τὴ δήλωση ὅτι ἦταν σφάλμα τῶν διοικούντων τὴν Ἐκκλησίαν, ὅτι δὲν ἀντέδρασαν ὅσο ἔπρεπε στὴν ἐκκοσμίκευση καὶ ὅτι ἀνέχθηκαν νὰ γίνεται ἡ Ἐκκλησία ἐνίστε κέντρο κοσμικῆς ἐξουσίας. Ἀποτέλεσμα αὐτῶν ἦταν νὰ ἀκολουθήσει καὶ ἡ ἴδια ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία κοσμικὰς μεθόδους ἢ μεθοδεύσεις καὶ στὰ δικά της προβλήματα, ποὺ ἄλλοτε ὡς συνήθη καὶ ἄλλοτε ὡς συγκλονιστικὰ ἐμφανίζονται στὸ χωρὶ τῆς δικαιοδοσίας της.

Δὲν θέλουμε νὰ ἐπεκταθοῦμε, ἀλλὰ

θὰ περιορίσουμε τὶς καλόπιστες σημειώσεις μας ἀναφορὰς σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ζητήματα, τὸ ὁποῖο ἄπτεται ἄμεσα τοῦ κύρους τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης καὶ τὸ ὁποῖο, ἴσως μέσα στὸν ἐκκλησιαστικὸ χωρὶ, νὰ εἶναι το πιδὸ σπουδαῖο καὶ σοβαρὸ καὶ παράλληλα θὰ ἀναφερθοῦμε καὶ στὶς δυσμενεῖς ἐπιπτώσεις, ἄλλως στὶς παρενέργειες, ποὺ ἀπὸ τὴν κακὴ ἀντιμετώπισή του δέχεται τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ πάντοτε ἐπίκαιρο θέμα τῶν πάσης φύσεως καὶ "παντὸς καιροῦ" ἐκτροπῶν καὶ ἀπαράδεκτων συμπεριφορῶν, ἀκόμη καὶ ἠθικῆς φύσεως, κυρίως καὶ μεγαλοσχημόνων κληρικῶν, ποὺ ἔρχονται συχνὰ στὴ δημοσιότητα καὶ ἀποτελοῦν θέαμα στὶς τηλεοράσεις καὶ ἀνάγνωσμα στὶς ἐφημερίδες, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μολύνουν τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἀτμόσφαιρα. Δὲν θὰ ἀναφερθοῦμε σὲ συγκεκριμένα περιστατικά, οὔτε στὴν οὐσιαστικὴ ἐκτίμηση αὐτῶν. Τοῦτο ἄλλωστε εἶναι ἔργο καὶ ὑποχρέωση τῶν εἰδικὰ νομοθετημένων ἐκκλησιαστικῶν ὀργάνων. Θὰ ἐπισημάνουμε μόνο τοῦτο τὸ θλιβερὸ καὶ ἀπογοητευτικόν. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση, κατὰ συνήθη τακτικὴ, ὑποτασσόμενη σὲ εὐκαιριακὰς σκοπιμότητες, ἀντιπαρέρχεται τὰ φαινόμενα αὐτά, δίκην κοσμικῆς ἐξουσίας, ἂν καὶ γιὰ πολλὰ ἀπ' αὐτά, ἀπὸ ὅσα βλέπουμε καὶ διαβάζουμε, ὑπάρχουν δηλώσεις καὶ καταγγελίες Ἀρχιερέων, ἀναφορὰς Ἱ. Μονῶν, ἐκθέσεις κρατικῶν ὀργάνων, ἐκπομπὲς τηλεοράσεων μὲ ἐπώνυμες ἀναφορὰς σὲ Ἐπισκόπους, καταχωρίσεις καὶ ἐπώνυμα ρεπορτάζ στὸν ἡμερήσιο καὶ περιοδικὸ τύπο κλπ.

Οἱ παρενέργειες ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὶς συμπεριφορὰς καὶ τακτικὰς τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης εἶναι πολλές. Καὶ

εἶναι κατ' ἐξοχὴν σοβαρὲς καὶ βλαπτικὲς τοῦ κύρους της.

Γιατί:

α. Πληττεται σοβαρότατα, ὅχι αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ὁ θεῖος θεσμὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ σῶμα τῆς Ἱερωσύνης, μὲ ἀναγκαίᾳ συνέπειᾳ νὰ μειώνεται ἡ ἀξιοπιστία τῶν Ποιμένων της.

β. Διασύρεται ἡ προσωπικότητα καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια τῶν ἰδίων τῶν φερόμενων ὡς ἐνόχων, τὸ συμφέρον τῶν ὁποίων, ἰδιαίτερα ὡς κληρικῶν καὶ δὴ ἀνωτάτων, ἐπιβάλλει, ἐφόσον οἱ ἴδιοι ἰσχυρίζονται ὅτι εἶναι ἀθῶοι, τὴν ἄμεση διάλυση τῶν τυχόν συκοφαντιῶν καὶ τὴν ἀποκατάστασή τους στὸ ποίμνιο.

γ. Εὐλογα πλανᾶται καὶ συντηρεῖται ἡ ἀμφιβολία τοῦ πληρώματος, ἐφόσον δὲν ὑφίσταται ὑπεύθυνη καὶ ἐπίσημη διαπίστωση σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιβαλλόμενη κανονικὴ καὶ νόμιμη διαδικασία, εἴτε ὅτι οἱ κατηγορίες εἶναι βάσιμες καὶ ἀληθεῖς εἴτε ὅτι εἶναι προϊόντα συκοφαντίας.

δ. Ὅταν οἱ μομφὲς ἀποδίδονται σὲ Μητροπολίτη, ἐπόμενο εἶναι νὰ παρατηρεῖται βλαπτικὴ χαλάρωση στὴν ποιμαντικὴ διοίκηση τῆς Μητροπόλεως καὶ στὸν ἔλεγχο τῶν κληρικῶν, οἱ ὁποῖοι μάλιστα, σὲ ὅχι σπάνιες περιπτώσεις, σπεύδουν "αὐτοβούλως" νὰ συμπαρασταθοῦν στὸ Δεσπότη μὲ τὸ σύστημα τῆς συλλογῆς "αὐθόρμητων ὑπογραφῶν καὶ δηλώσεων".

ε. Ἀποτελεῖ ἓνα ἀπὸ τὰ βασικότερα αἷτια, τὰ ὁποῖα ἀφενὸς θέ-τουν προσκόμματα στοὺς εὐσεβεῖς νέους μας νὰ εἰσ-έλθουν στὴν ἱερωσύνη καὶ ἀφετέρου δημιουργοῦν ἔντονους προβληματισμοὺς στοὺς πνευματικὸς τοὺς Γέροντες γιὰ

τὴν περαιτέρω πορεία τῶν πνευματικῶν τους τέκνων.

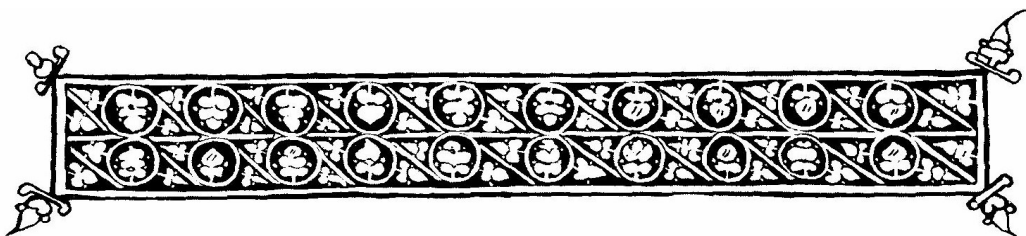
Προβάλλει λοιπὸν ἄμεση καὶ ἐπιτακτικὴ ἡ ἀνάγκη, οἱ ὅποιες ἐκτροπὲς καὶ ἰδιόρρυθμες συμπεριφορὲς νὰ διερευνοῦνται ἀπὸ τοὺς ἐπίσημους καὶ ὑπεύθυνους σχηματισμοὺς ποὺ διαθέτει καὶ ἐπιβάλλεται νὰ κινεῖ ἡ Ἐκκλησία μας, ὥστε οἱ "γκρίζες ζῶνες" νὰ διαλύονται, οἱ ἐνοχοὶ νὰ τιμωροῦνται, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐντιμοὶ νὰ ἀποκαθίστανται καὶ ἐπὶ πλέον ἡ ἀμφιβολία τοῦ πληρώματος νὰ ἐκλείπει εἴτε μὲ τὴ θετικὴ εἴτε μὲ τὴν ἀρνητικὴ ἔκβαση τῆς ἐκκλησιαστικῆς διαδικασίας. Αὐτὸ ἐπιβάλλεται πρωτίστως γιὰ τὴ διαφύλαξη τοῦ κύρους τῆς Ἐκκλησίας καὶ κατὰ δεύτερο λόγο γιὰ τὴν προστασία τοῦ κύρους τῶν ἰδίων τῶν κληρικῶν, ἰδιαίτερα μάλιστα ἂν αὐτοὶ εἶναι Ἀρχιερεῖς, ὥστε νὰ μὴ γενικεύονται καὶ ἐπεκτείνονται οἱ ἐντυπώσεις μὲ τὶς ἐντεῦθεν ὀλέθριες συνέπειες γιὰ τὸ πλήρωμα.

Μόνο μὲ τὸ ἀδιαμφισβήτητο κύρος τῶν Ποιμένων της ἡ Ἐκκλησία μας θὰ νομιμοποιεῖται νὰ διατυπώνει αὐθεντικὸ λό-

γο καὶ θὰ μπορεῖ νὰ ἔχει κύριο καὶ ἀποφασιστικὸ ρόλο στὴν ὑγίη συγκρότηση τῆς κοινωνίας μας στὰ πλαίσια πάντοτε τῆς πνευματικῆς της δικαιοδοσίας. Καὶ μόνον ἔτσι θὰ βοηθηθεῖ ὁ πιστὸς λαὸς μας νὰ δια-

τηρήσει, ὅσο ὑπάρχει ἀκόμη καιρὸς, τὰ στοιχεῖα τῆς ἐλληνορθόδοξης παράδοσής του καὶ νὰ ἀντισταθεῖ στὰ σύγχρονα ρεύματα τῆς κατευθυνόμενης ὑλιστικῆς παγκοσμιοποίησης, ποὺ ἔφθασε καὶ στὴν πατρίδα μας καὶ ἤδη εὐρίσκεται πρὸ τῶν πυλῶν.

Προβλήματα στis σχέσεις κλήρου-λαού.

έγεται, σωστά, ότι την Έκκλησία αποτελούν ο κλήρος και ο λαός, με την έννοια της κοινής μετοχής και κοινής ευθύνης στη ζωή της, όπως αυτές βιώνονται μέσα από τους ιδιαίτερους ρόλους κάθε μέρους στην Αποστολική Παράδοση. Μετοχή, όμως, και ευθύνη στη ζωή της Εκκλησίας δεν είναι κάτι τό μηχανικό. Πρόκειται για άθλο σταυρικό και για τὰ δύο μέρη, όπως όλη η σχέση μας με τό Θεό. Θέλει αγώνα και έπαγρύπνηση συνεχή. Όταν ψύχεται η αγάπη προς τόν Έσταυρωμένο Κύριο και τό Σταυρό Του, ξεκόβουμε από την Αποστολική Παράδοση. Τότε η συνοχή της Εκκλησίας σπάει. Κλήρος και λαός λειτουργούν σά δύο κάστες, μεταξύ των οποίων κυριαρχεί η κρυψίνοια και η καχυποψία. Δέ θέλουν οί μέν νά έχουν έλεγκτές της βιωτής τους τούς δέ. Καθένας τή δουλίτσα του!

Πολλοί κληρικοί θεωρούν ότι οί λαϊκοί πρέπει νά μένουν μακριά από τὰ έκκλησιαστικά πράγματα. Θεωρούν ότι αυτά είναι αποκλειστικά δική τους υπόθεση. Η ιερατική εξουσία, πού άσκούν στο λαό, είναι είδος μορμολύκειου. Άμαρτάνει θανάσιμα, λένε, όποιος δέν σιωπά για ό,τι στραβό

βλέπει! Ο λαός άς άρκεσθει στο νά συμμετέχει στη θεία λατρεία, αν και όσο θέλει. Υποχρεούται, όμως, νά ανταποκρίνεται θετικά σε κάθε έκκληση για ήθική και υλική στήριξη της Έκκλησίας και του κλήρου. Από τή μεριά των λαϊκών, πολλοί δέν θέλουν στενές σχέσεις με την Έκκλησία. Μιά τυπική θρησκευτικότητα φτάνει και περισσεύει. Θεωρούν τήν ιερωσύνη άπλη άρμοδιότητα προσώπων, πού παρέχουν έπ' άμοιβή θρησκευτικές υπηρεσίες. Η ιδέα τους για τό ράσο είναι άνάλογη μέ εκείνη, τήν όποία έχουν για ύπαλλήλους Υπηρεσιών, από τούς όποιους εξαρτάται η ικανοποίηση νόμιμων ή παράνομων επιδιώξεών τους. Πλαστή μειλιχίότητα μέχρι κολακείας ή και «λαδώματος». Ταυτόχρονα οί αναφορές τους για τούς κληρικούς, όταν δέν είναι παρόντες, άπαξιωτικές και άηδιαστικά χλευαστικές.

Η συνηθισμένη στis μέρες μας χοντροκομμένη άήθης σάτυρα μέ στόχο τό ράσο προκαλεί πόνο, ιδίως σε όσους κληρικούς τιμούν τήν άποστολή τους. Είναι άναμφισβήτητη ένας σταυρός. Πο-νά, όμως, και άγανακτεί και ό πιστός λαός. Χωρίς άμφιβολία βάλλεται η Έκκλησία,

καί μάλιστα από τέκνα Της, τά ὅποια διά τοῦ βαπτίσματος δέχτηκε κάποτε ἀνεπιφύλακτα στούς κόλπους Της. Ὡστόσο, ἐρωτήματα γεννᾷ καί ἡ ἀντιμετώπιση τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου ἀπό μερίδα τοῦ κλήρου. Εὐσεβεῖς λαϊκοί, ἔτοιμοι νά διωχθοῦν γιά χάρη τῆς Ἐκκλησίας, στηρίζοντας ὅσους κληρικούς λειτουργοῦν εὐόρκως τήν ἱερωσύνη τους καί ἀγωνίζονται γιά τήν καθαρότητα τοῦ ἱεροῦ χώρου, ἀποβάλλονται ὡς μιάσματα μέ ἐντολές παραγόντων διαβλητῶν. Μήπως στήν ἀποχαύνωση καί ἐξαχρείωση τοῦ λαοῦ ἀναζητοῦν ὑψηλόβαθμοι κληρικοί δικαίωση τῆς ἀνομίας τους; Μήπως τούς κολακεύει ἡ αἰσχρή σάτυρα, μέ ἥρωες κληρικούς, γιατί διαφημίζει ὡς ἀποδεκτό κανόνα ζωῆς τοῦ κλήρου τή δική τους λαγνεία; Ἐχθρούς ἡ Ἐκκλησία δέν ἔχει μόνο ἀπ' ἔξω, ἀλλά καί ἀπό μέσα. Λαϊκοῦς, ἀλλά καί κληρικούς....

Ἀπό ρηχές θρησκευτικά καί συνάμα περιδεεῖς συνειδήσεις συχνά ἐκφράζεται ἡ ὑπόδειξη: «μήν ἔχεις πολλά πάρε δῶσε μέ παπάδες καί μή κοντράρεσαι φανερά μαζί τους· θά σοῦ κάνουν κακό». Κάποιοι προχωροῦν ἕνα βῆμα πιο πέρα: «θά σέ καταραστοῦν καί ἡ κατάρα τοῦ παπαῖ πιάνει»! Χωρίς ἀμφιβολία ἔχουμε νά κάνουμε μέ ὑποβάθμιση τῶν λειτουργῶν τοῦ Ὑψίστου στή στάθμη τῶν μάγων, τῶν γκουρού, τῶν τσαρλατάνων. Ἡ ἱερωσύνη κατά τή διάστροφη λαϊκή ψευδοευσέβεια εἶναι κάτι σάν τό μαγικό λυχνάρι τοῦ ἀνατολίτικου παραμυθιοῦ. Ὅποιος τό ἔχει μπορεῖ νά κινεῖ τυφλές ὑπερφυσικές δυνάμεις πρὸς ὄφελός του! Εὐχή μας θά ἦταν νά μήν ὑπῆρχε κληρικός, πού νά σεμνύνεται γιά τήν ἀξία(!), μέ τήν ὁποία ἡ λαϊκή δεισιδαιμονία τόν τιμᾷ. Φοβόμαστε, ὅμως, ὅτι κάποιοι, ἄμεσα ἢ

ἔμμεσα, τήν ἐπιζητοῦν....

Οἱ λαϊκές δοξασίες περί τῆς ἰσχύος τῆς ἱερατικῆς κατάρας διαστρέφουν τήν εἰκόνα τῆς θείας Παρεμβολῆς τῶν εἰς Χριστόν πιστευόντων, ὡς πεδίου δράσεως τῆς Χάριτος, καί στρεβλώνουν τίς σχέσεις κλήρου καί λαοῦ. Τί σημαίνει, ὅμως, κατάρα στήν ἱερή μας Παράδοση; Ἐχουμε δύο βασικές ἐννοιες. Κατά μίαν ἐννοια, κατάρα εἶναι ἡ σφοδρή ἐπιθυμία, πού ἐκφράζεται ὡς εὐχή πρὸς τό Θεό, νά πάθει ὁ ἀντίπαλος κάτι κακό. Νά δυστυχῇ. Στήν ἐννοια αὕτη ὁ Θεός ἀντιτάσσεται: «εὐλογεῖτε καί μὴ καταρᾶσθε» (Ρωμ., ιβ' 14). Ἀκόμα καί τούς ἐχθρούς τῆς Ἐκκλησίας, τούς αἰρετικούς. Λέει ὁ Παῦλος στόν Τίτο: «*Αἰρετικόν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καί δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ*» (γ' 10). Ἀπόφευγέ τον, μήν ἔχεις πνευματικές σχέσεις καί ἐκκλησιαστική κοινωνία μαζί του. Δέν λέει: δῶσε του τήν κατάρα σου. Ὁ Θεός δέν εἶναι δυνατόν νά εὐδοκεῖ σέ ἐμπαθεῖς εὐχές καί νά τίς ἱκανοποιεῖ. Ὁ κληρικός, λοιπόν, ὅπως καί κάθε λαϊκός, πού καταριέται, ἁμαρτάνει.

Ἡ Γραφή, ἐν τούτοις, βάζει στό στόμα τοῦ Κυρίου ἐκφράσεις ὅπως, π.χ., αὕτη, τήν ὁποία θά πεῖ στούς ἀνοικτίρμονες κατά τήν ἡμέρα τῆς κρίσεως: «*πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τό πῦρ τό αἰώνιον*» (Ματθ. κε' 41). Στίς περιπτώσεις αὐτές, ἐκφράζεται ἡ ἐγκατάλειψη τοῦ Θεοῦ, ἡ διάρρηξη τῆς σχέσεως μέ Αὐτόν, ἡ ἄρση τῆς προστασίας Του ἀπό τά ἄτομα καί τά ἔθνη, πού ἀρνοῦνται τήν αὐθεντία Του, ἀπορρίπτουν τό νόμο Του καί πορεύονται σέ δρόμους δικῆς τους ἐπιλογῆς, μακριά Του. Παρόμοια εἶναι καί ἡ γλῶσσα τῶν Προφητῶν. Πρὶν ἀπό τή Βαβυλώνια αἰχμαλωσία π.χ., προβάλλεται στίς προφητεῖες ἐντονα ἡ ἀποστροφή

τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς Ἰουδαίους, «ἐνεκα τοῦ ἀπώσασθαι αὐτοὺς τὸν νόμον τοῦ Κυρίου (διότι ἀπώθησαν καὶ κατεφρόνησαν τὸν νόμον τοῦ Κυρίου), ... καὶ ἐπλάνησεν αὐτοὺς τὰ μάταια αὐτῶν (καὶ τοὺς ἐπλάνησαν τὰ εἰδῶλα, πού οἱ ἴδιοι ἐπινόησαν καὶ ἔφτιαξαν)» (Ἰ. Αμ., β', 4). Στά χρόνια δὲ τῆς αἰχμαλωσίας ὁ Δανιήλ, σέ μιὰ προσευχή του, δίδει τὴν αἰτία τῶν δεινῶν τοῦ λαοῦ του: «πᾶς Ἰσραὴλ παρέβησαν τὸν νόμον σου (τοῦ Θεοῦ) καὶ ἐξέκλιναν τοῦ μή ἀκοῦσαι τῆς φωνῆς σου (δὲν ἤθελαν νὰ ἀκούσουν τὴ φωνὴ Σου), καὶ ἐπῆλθεν ἐφ' ἡμᾶς ἡ κατάρρα» (θ' 11). Κατάρρα, δηλαδή, ἐδῶ σημαίνει προφητεία ὅσον ἀφορᾷ τίς συνέπειες τῆς ἔμμονης καὶ χωρὶς μετάνοια ἀποστασίας. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης προχωρεῖ βαθύτερα: «εὐλογία μὲν ἐστὶν ἡ τῶν ἐντολῶν (τοῦ Θεοῦ) ἐπιμέλεια, κατάρρα δὲ ἡ πρὸς τὰς ἐντολὰς ραθυμία» (Περὶ φιλοπτωχίας, λόγος Β' PG 46, 472). Σὲ κινδύνους τέτοιας «ραθυμίας» (ἀποστασίας) ὑπόκεινται ὅλοι. Κλῆρος καὶ λαός. Δὲ χρειάζεται ἡ «κατάρρα» κανενός, ἱερέα ἢ μή.

Ὁ Κύριος ἔχει διακηρύξει τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας Του. «Μία ποίμνη εἶς ποιμὴν». Ποιμένας ὁ ἴδιος. «Εγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός» (Ἰωάν. ι' 14-16). Κάτω ἀπὸ τὸν Κύριο καὶ μέσα στὴν Ἐκκλησία Του ἡ κλήση καὶ τὸ χάρισμα κάθε προ-

σώπου εἶναι ἀπόλυτα σεβαστό. Οἱ κληρικοί, ὡς ἄμεσοι ἀκόλουθοι τοῦ «Καλοῦ Ποιμένος», ἀπὸ τὸν Ὅποιο παίρνουν καὶ αὐτοὶ τὴν προσηγορία «ποιμένες», εἶναι ἰδιαίτερα σεβαστοί, ὅταν ἐνεργοῦν ὡς γνήσια ὄργανα τῆς ποιμαντικῆς δράσεως τοῦ Κυρίου πρὸς τὸ λαό Του. Ἀλλὰ καὶ ὡς πιστοί, μέλη τῆς θείας Παρεμβολῆς, στό μέτρο πού νοιάζονται μέ συνέπεια γιὰ τὴ σωτηρία τους, χωρὶς δειλία καὶ συμβιβασμούς, σηκώνουν σταυρὸ βαρύτερο ἀπὸ τοὺς λαϊκούς. Μέτοχοι τῶν προβλημάτων καὶ τῶν πειρασμῶν τῆς παρουσίας ζωῆς, εἶναι συμπαθεῖς στό λαό τοῦ Θεοῦ, ὡς πρωτοπόροι στόν κοινὸ καλὸν ἀγῶνα. Ἀντίθετα, ἡ ἐκτροπὴ στίς σχέσεις κλήρου καὶ λαοῦ, πού τοὺς φέρνει σὲ διάσταση, ἀποτελεῖ μέγα ἐκκλησιολογικὸ πρόβλημα. Ἐπὶ αἰῶνες ταλανίζεται ἡ Δύση ἀπὸ αὐτό. Ἱεροκρατία καὶ ἀντικληρικαλισμός εἶναι δύο ἀντίπαλες τάσεις, πού προέκυψαν καὶ ἐπληξαν καίρια τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Δύσεως. Οἱ τάσεις, ὅμως, αὐτές δὲν εἶναι ἄγνωστες καὶ στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησίαν μας. Ὁ εὐλαβὴς κλῆρος καὶ ὁ θεοσεβὴς λαός ἄς μὴν ἐφησυχάζουν. Ἡ «Δύση» σέρνεται ἤδη μέσα στό σπίτι μας... Ἄς μὴ φτάσουμε νὰ κλαῖμε πρό ἐρειπίων...

Ε. Χ. Οἰκονομάκος

Παπα-Γιάννη

Μαθαίνει ἄραγε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος τὰ σχόλια, πού κυκλοφοροῦν, γιὰ τὸ συγχρωτισμὸ του μέ τὸ κλάμπ τῶν ὁμοφυλόφιλων ἐπισκόπων;

Φιλικά

Παπα-Γιώργης

Χρυσοστομικές έπησημόνοις

Χαρά σέ μεγίστους πειρασμούς.

«Καί γάρ σφόδρα χαλεπά τά συμβάντα εἰς ἡμᾶς. Καί εἰ μηδέν ἄλλο ἐπεπόνθην δεινόν, ἤρκει τά ἐκέῖσε γενόμενα μυρία μοι προξενῆσαι βραβεῖα. Οὕτως περί τῶν ἐσχάτων ἡμῖν ὁ κίνδυνος γέγονε. Παρακαλῶ δέ ἀπόρρητα ἔστω παρὰ σοί, καί ἐν βραχύ σοι αὐτά διηγήσομαι, οὐχ ἵνα λυπήσω, ἀλλ' ἵνα εὐφρανῶ. Αὐται γάρ μοι τῆς ἐμπορίας αἱ ὑποθέσεις, οὗτός μου ὁ πλοῦτος, αὕτη τῶν ἀμαρτημάτων μου ἡ δαπάνη, τό συνεχῶς διά τοιούτων ὁδεύειν πειρασμῶν, καί ἐπάγεσθαι μοι τοιούτους, παρ' ὧν οὐδαμῶς προσεδόκησα» (Ἐπιστολή πρὸς Ὀλυμπιάδα ΙΔ').

(Αὐτά πού μᾶς συνέβηκαν εἶναι πολύ θλιβερά. Καί ἂν δέν εἶχα πάθει κανένα ἄλλο δεινό, θά ἄρκοῦσαν ὅσα συνέβηκαν ἐκεῖ (σπὴν Καισάρεια) νά μοῦ προξενήσουν μύρια βραβεῖα. Τόσο πολὺ κινδύνευσα τά ἔσοχα. Παρακαλῶ δέ αὐτά νά μείνουν ἀπόρρητα σέ σένα, καί θά σοῦ τά διηγηθῶ σύντομα, ὄχι γιὰ νά σέ λυπήσω, ἀλλά γιὰ νά σέ εὐφράνω. Διότι αὐτά εἶναι τά ἀντικείμενα τοῦ ἐμπορίου μου, αὐτός εἶναι ὁ πλοῦτος μου, αὕτη εἶναι ἡ δαπάνη τῶν ἀμαρτημάτων μου, τό νά βαδίζω συνεχῶς ἀνάμεσα ἀπό τέτοιους πειρασμούς καί νά μοῦ προξενοῦνται αὐτοί οἱ πειρασμοί ἀπό ἐκεῖ πού δέν τό περίμενα).

Στή 14ῃ ἐπιστολή του σπὴν Ὀλυμπιάδα ὁ ἱερός Χρυσόστομος ξεκινάει μιὰ ἐξομολογητική ἀφήγηση, πὴν ὁποία, ζητάει ἀπὸ πὴν Ὀλυμπιάδα νά πὴν κρατήσει ἀπόρρητη (θά δοῦμε κάποια ἄλλη φορά γιὰ ποιό λόγο). Ὁ Θεός ὁμως θέλησε νά παραδοθεῖ στό Σῶμα τῆς Ἐκ-

κλησίας καί νά μείνει ὡς μνημεῖο πιστότητας καί θάρρους. Σπὴν ἐπιστολή αὐτὴ ὁ ἱερός Χρυσόστομος διεκτραγωδεῖ μέ πολὺ, πού συμπλέκει πὴν ὁδὺν μέ πὴν ἐμπιστοσύνη στό Θεό, τὰ περιστάτικά, πού συνέβηκαν σπὴν Καισάρεια, ὅταν, βαδίζοντας πρὸς πὴν ἐξορία, πέρασε ἀπὸ πὴν πόλη αὐτὴ. Καί κυρίως τῇ σκληρῇ καί ἀχαρακτήριστη συμπεριφορᾷ τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Φαρέτριου. Γεγονότα «σφόδρα χαλεπά», τὰ χαρακτηρίζει ὁ μαρτυρικός πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας. Καί, θέλοντας, μέ μιὰ καί μόνη φράση νά μεταφέρει πὴν ὁδυνηρὴ του ἐμπειρία σπὴν ἀφιερωμένη διακόνισσα Ὀλυμπιάδα, γράφει, ὅτι καί ἂν ὁ κόμα δέν τοῦ εἶχε συμβεῖ κανένα ἄλλο κακό, σέ ὅλη του τὴ ζωὴ, θά ἄρκοῦσαν αὐτά καί μόνο τὰ δεινά νά ἐλκύσουν τό ἔλεος καί μύρια βραβεῖα ἀπὸ τόν ἀγωνοθέτη Θεό. Μέσα σέ λίγο χρόνο συνέβηκαν ὀριακά γεγονότα. Ἐξῆσε τόν ὑπὸ πολὺ δικωγμό καί τόν ἔσχατο κίνδυνο. Πού, δυστυχῶς, τόν προκάλεσε ὁ Ἐπίσκοπος Φαρέτριος καί μιὰ ὁμάδα μοναχῶν τῆς ἐπισκοπικῆς περικφέρειας του.

Μετά πὴν ἀχαρακτήριστη συμπεριφορὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας Θεοφίλου, πού πέτυχε δύο φορές πὴν καθαίρεση τοῦ Χρυσοστόμου καί πὴν ἀπομάκρυνσή του ἀπὸ πὴν Κωνσταντινουπόλη, ἦρθε ὁ δεύτερος δικωγμός. Ἀπροσδόκητος, ἀλλὰ καί τραγικός. Ἕνας ἄλλος Ἐπίσκοπος, ὁ Φαρέτριος, ἂν καί τοῦ εἶχε ὑποσχεθεῖ φιλοξενία, ὀργανώνει πὴν ἐκδίωξή του ἀπὸ πὴν πόλη τῆς Καισάρειας, ὅταν πλησίασε τά κρῖσπιδά της, καποδικασμένος καί καταπρεγμένος.

Καί ὁ ἅγιος ὑποφέρει καί ὑπομένει. Σύρει τὰ κουρασμένα βήματά του πρὸς πὴν Κουκουσό καί κρατάει πὴν κεραία τῆς ψυχῆς καθλωμένη στό Σταυρό τοῦ Κυρίου μας. Μιλάει μέ τό Σταυρωμένο Ἰησοῦ, τόν Ἀρχηγό τῆς Ἐκκλησίας μας καί σταλάζει μέσα του πὴν παρηγορία καί πὴν ἐλπίδα. Τό μεγαλεῖο του ἐκφράζεται μέ αὐτό, πού διατυπώνει σπὴν

ἐπιστολή του πρὸς τὴν Ὀλυμπιάδα: «Δέν τά γράφω αὐτά, τῆς λέγει, γιά νά σέ λυπήσω, ἀλλά γιά νά σέ εὐφράνω». Ἀφηγεῖται πῆ σκληρή συμπεριφορά τοῦ ἄκαρδου συλλειτουργοῦ του Φαρέτριου, τὴν περπτεία του, τὸ βηματισμό του πρὸς τὴν ἐσχάτῃ τῆς ἐξορίας καί βρίσκει τὸ θάρρος νά χαρακτηρίσει τὴν ἱστορήσή του ἀφορμὴ εὐκροσύνης; Ναί. Ἐδῶ βλέπουμε καθαρά τὴν ἄλλή, τὴ χαρισματική διαλεκτική τῶν ἁγίων. Τό πρόσωπό του εἶναι στραμμένο στόν οὐρανό. Στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ὁ πόθος τῆς ψυχῆς του εἶναι ἡ σωτηρία. Ἀντιμετωπίζει τόν μέγα πειρασμό καί τόν βιώνει ὡς εὐλογία. Ὡς τὸ ἀνταλλάξιμο ἀντικείμενο τοῦ ἐμπορίου, μέ τό ὅποιο ἐξαγοράζει τόν οὐρανό. Γιά κείνον, αὐτός εἶναι ὁ δρόμος πού ὁδηγεῖ στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ: «ὁ συνεχῶς διὰ τοιούτων ὀδεύειν πειρασμῶν». Τό νά βαδίζει δηλαδή συνεχῶς μέσα σέ τέτοιους πειρασμούς. Πειρασμούς ἀκόμα καί ἀπό τόν περίβολο τῆς Ἐκκλησίας.

Σταθήκαμε σ' αὐτά τὰ λόγια τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, γιατί καί στίς μέρες μας δέν εἶναι λίγα αὐτά τὰ «σφόδρα χολεπῶ», πού συνέβηκαν πρὸς τοὺς ἐκθρονισθέντες καί ἐκδιωχθέντες 12 Μητροπολίτες. Σκαρτεῖτε: 28 ὁλόκληρα χρόνια πέρασαν καί τό κλίμα τοῦ διωγμοῦ πρὸς τοὺς 2 πλέον Μητροπολίτες δέν ἔχει ξεπηρεστῇ. Διωγμός, πού προέρχεται καί πάλι, ἀπό Ἐπισκόπους. Οἱ πειρασμοὶ σκληροί. Τά γεγονότα χαλεπὰ. Καί σέ τόση ἔκταση χρόνου, πού καί οἱ σημερινοί, διωγμένοι, Ἐπίσκοποι θά μπορούσαν νά ἐπαναλάβουν τόν λόγο τοῦ Χρυσοστόμου, ὅτι δηλαδή δέν ἔπαψαν νά βαδίζουν συνεχῶς ἀνάμεσα σέ πειρασμούς, πού ποτέ δέν τοὺς περίμεναν. Αὐτὴ μάλιστα τὴν τόσο τραγική καί κοπιαστική συσσωρεύση κακῶν στὴν ἐπισκοπική τους ζωὴ προσπάθησαν, μέ τόν προσωπικό τους πνευματικό ἄγωνα, νά τὴ μετατρέψουν σέ εὐλογημένο προσανατολισμό πρὸς τόν οὐρανό. Σέ γέυση κοινωνίας μέ τόν Ἐσταυρωμένο Χριστό.

Σέ ἄλλο σημεῖο τῆς ἴδιας ἐπιστολῆς ὁ ἱερός Χρυσόστομος παρηγορεῖ τὴν Ὀλυμπιάδα, πού ἐνῶ προσπάθησε νά πετύχει κοντινότερο σημεῖο ἐξορίας γιά τόν μεγάλο πατέρα «πάντα κινήσας καί πραγματευσαμένη», δέν κατόρθωσε τίποτε. Δέν πρέπει νά σέ λυπεῖ ἡ ἄποτυχία σου αὐτή, τῆς λέγει. «Ἴσως γάρ ἔδοξε τῷ Θεῷ μακροτέρους μοι τεθῆναι τῶν δρόμων τοὺς διαύλους, ὥστε καί λαμπρότερους γενέσθαι τοὺς στεφάνους». Ἴσως ὁ Θεός ἀποφάσισε νά μοῦ ἐπιβάλλει μακρότερες διαδρομές διαύλων (ὁ διάυλος εἶναι μονάδα μετρήσεως ἀποστάσεως δύο φορές ὅσο εἶναι τὸ στάδιο), ὥστε νά μοῦ δοθοῦν καί λαμπρότερα στεφάνια.

Νά διερωτηθοῦμε καί ἐμεῖς γιατί «ἔδοξε τῷ Θεῷ μακροτέρους τεθῆναι τῶν δρόμων τοὺς διαύλους» καί γιά τοὺς δύο ἐναπομείναντες ἀπὸ τοὺς ἐκθρονισθέντες τό 1974 ἱεράρχες; Ἴσως, μέσα στό σχέδιό Του, τοὺς προορίζει γιά λαμπρότερα στεφάνια. Ἄς συνεχίζουν καί σήμερα τό διωγμὸ Ἐπίσκοποι σάν τόν Θεόφιλο καί τόν Φαρέτριο. Ἄς κατευθύνουν ὅλη τους τὴ δικωκτικὴ μονακίπλωστος κατατρεγμένους καί καταδιωγμένους Ἐπισκόπους. Ἄς προσθέτουν καθημερινὰ πόνους, θλίψεις καί περπτείες. Ἄς τοὺς ἀναγκάζουν «συνεχῶς διὰ τοιούτων ὀδεύειν πειρασμῶν», νά περπατοῦν συνεχῶς δηλαδή ἀνάμεσα σέ τέτοιους πειρασμούς, πού ποτέ δέν περίμεναν ὅτι θά ἔχουν στὴν ἀρχιερατικὴ τους πορεία. Ὁ Χριστός ἐτοιμάζει τὰ στεφάνια. Οἱ μεζονες πειρασμοὶ ἀπὸ τοὺς συνεπισκόπους τους θά γίνουν ὁ δρόμος γιά τὴ σωτηρία τους.

Ἀρχιμ. Εἰρηναῖος Μπουσδέκης

«Ἀρχηγός μονάδας».

Εὐθυγραμμισμένο τό περιβάλ-
λον τοῦ κ. Χριστόδουλου μέ τίς
φιλοδοξίες τοῦ ἀφεντικοῦ. Φρον-
τίζουν νά τροφοδοτοῦν πάντοτε
τό καμίνι τῶν ἐπιθυμιῶν του, ἔτσι,
πού νά αἰσθάνεται ἡγεμόνας.

Πρίν κάμποσο καιρό, εἶχαμε
ἀπλωμένο στήν ἐπικαιρότητα τό
καυτό πρόβλημα τῆς Κύπρου. Ὁ
ὑπουργός Ἐξωτερικῶν ἐνημέρωσε τόν Ἀρ-
χιεπίσκοπο γιά τό σχέδιο Ἀνάν καί παρα-
κάλεσε νά ὑπάρξει Συνοδική συμπαράσταση
στή γραμμῇ Ἀθηνῶν - Λευκωσίας.

Πρίν συγκληθεῖ ἡ Σύνοδος, στάλθηκαν δυό
Ἕλληνες ἱεράρχες στήν Κυπριακή πρω-
τεύουσα, γιά νά ἔχουν ἄμεση ἐπαφή μέ τούς
παράγοντες τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας καί
γά νά μεταφέρουν τίς ἀπόψεις τους στήν
Ἀθήνα.

Στή διαδικασία αὐτή ὑπῆρξε μιά λεπτομέ-
ρεια, πού ἀποκαλύπτει πῶς λειτουργεῖ ὁ
Χριστόδουλος ὡς πρόεδρος τοῦ Συνοδικοῦ
ὀργάνου. Τή δημοσιοποίησε ὁ κόλακας δημο-
σιογράφος, πού ἐτοιμάζει πάντοτε καί προσ-
φέρει στόν προκαθήμενο τό πιάτο τῆς κολα-
κειας.

Ἐγράψε: «... σήμερα μεταβαίνει στήν
Κύπρο ὁ σεβ. μητροπολίτης Καλαβρύτων καί
Αἰγιαλείας κ. Ἀμβρόσιος, πρόεδρος τῆς
Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Διορθοδόξων Σχέσεων
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, **ἐπεῖτα ἀπό
ἐντολή τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστόδουλου,**
πού **πῆρε τήν ἐπείγουσα αὐτή ἀπόφαση κατ’
ἐξουσιοδότηση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.**»

Ἔτσι λειτουργεῖ ἡ Σύνοδος στήν Ἐκκλησία
τῆς Ἑλλάδος καί ἔτσι λειτουργεῖ ὁ Ἀρχιε-
πίσκοπος. Ἡ Σύνοδος ὡς λόχος. Καί ὁ Ἀρ-
χιεπίσκοπος ὡς ἀρχηγός μονάδας.

Ὁ κ. Χριστόδουλος πῆρε τήν ἀπόφαση
κατ’ ἐξουσιοδότηση. Δηλαδή μόνος του. Γιά
ἓνα τόσο σοβαρό θέμα, θά μπορούσε νά ἐπι-
κοινωνήσει τηλεφωνικά μέ τούς υπεύθυνους
Συνοδικούς Συνέδρους καί νά πάρει τή γνώμη

τους. Καί γιά τή σκοπιμότητα τῆς
ἐπίσκεψης καί γιά τό πρόσωπο,
πού θά ἦταν τό καταλληλότερο.
Ψιλὰ γράμματα. Ἀποφάσισε μό-
νος του καί ἐβγαλε στή δημοσιό-
τητα τήν πληροφορία, ὅτι ἀποφά-
σισε «κατ’ ἐξουσιοδότηση».

Καί τό δεύτερο: Ἡ ὑποχρέωση
σεβασμοῦ τῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότη-
τας τῶν Ἐπισκόπων καί ἡ στοι-
χειώδης εὐγένεια θά τοῦ ἐπέ-
βαλλε νά γνωστοποιήσει, ὅτι **«παρεκάλεσε
τόν Μητροπολίτη Καλαβρύτων νά ἐπισκεφθεῖ
τήν Κύπρο».** Ὁ κ. Χριστόδουλος **ἔδωσε ἐντολή**
Σάν νά εἶναι ὁ ἄλλος μητροπολίτης ὑπῆρ-
της του ἢ ὑπάλληλός του.

Ἐκτροπές καί ντροπές.

Δέ λειτουργεῖ ἔτσι ἡ Σύνοδος τῶν «ἐν
ισοτιμίᾳ» Ἐπισκόπων. Λειτουργεῖ, ἀνεξάν-
τλητη καί ἀσυγκράτητη, ἡ ἐπαρση.

Καμπάνα ἀπό Βοστώνη.

Δέ δείχνει νά πῆρε τό μήνυμα ὁ κ. Χριστό-
δουλος. Οἱ καμπάνες, πού ἀκούστηκαν ἀπό
τή μακρινή Βοστώνη, δέ φαίνεται νά ἀγγίξαν
τήν εὐαισθησία(!) του. Ὁ λαϊκός ξεσηκωμός
ἐνάντια στά φαινόμενα τῆς ὁμοφυλοφιλίας,
πού ξεφτέλισαν τήν ἡγεσία τῆς Ρωμαιοκα-
θολικῆς Ἐκκλησίας, δέν τόν προβληματίσε.
Τό ἐνδεχόμενο νά φτάσει καί ὁ ἐλληνικός
λαός σέ ἀκραία ξεσπάσματα, ἐξ αἰτίας αὐτῶν,
πού γίνονται στήν ἄσπιλη Ὁρθοδοξία μας,
δέν τόν ἀνησύχησε. Συνέχισε νά ἀναπαύεται
στά μαξιλάρια τῆς κολακειας τοῦ ὁμο-
φυλόφιλου περιβάλλοντός του. Καί νά προ-
καλεῖ τό λαό μέ τήν πρωτάκουστη δυναμική
του, πού ἐκτονώνεται καί ἐξαντλεῖται στήν
προσπάθεια κάλυψης τῶν σκανδαλοποιῶν.

Στή Ἀμερική, ὁ Καρδινάλιος - Ἀρχιε-
πίσκοπος Βοστώνης Μπέραντ Λόου ἀναγ-
κάστηκε νά παραιτηθεῖ ἀπό τό ἀξίωμά του
καί ἐξ αἰτίας τοῦ σκανδάλου, πού προκάλεσε
ἡ προσωπική του συμπεριφορά, ἀλλά καί ἐξ
αἰτίας τῆς ἀπόκρυψης τῶν ὁμοφυλοφιλικῶν

σκανδάλων ύφισταμένων του ιερέων, πού δέν τόλμησε νά τά ἀντιμετωπίσει δυναμικά, ἀλλά τά ἀρχειοθέτησε στό συρτάρι τῆς λήθης.

Στήν Ἑλλάδα, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ἀντιγράφει τή συμπεριφορά τοῦ Καρδινάλιου τῆς Βοστώνης στήν πρώτη της φάση. Μηχανεύεται ἄπειρα, ἀλλά καί σκοτεινά τεχνάσματα, γιά νά ἀποσιωπήσει τά ὁμοφυλοφιλικά σκάνδαλα τῶν πριγκίπων τῆς Ἐκκλησίας Μητροπολιτῶν ἢ γιά νά τά παραπέμψει στό ἀρχεῖο. Καί συντηρήσει στίς ἐπάλξεις τῆς ἐξουσίας τούς στενοὺς φίλους του καί τούς ὑποτακτικούς του ὁμοφυλόφιλους δεσποτάδες. Δέ μετράει τή διογκωμένη ἀγανάκτηση τοῦ λαοῦ. Οὔτε ὑπολογίζει, πώς μιά ἔκρηξη τῆς ἀγανάκτησης καί τῆς ὀργῆς, θά συμπαρασύρει καί τόν ἴδιο, ἀκριβῶς ὅπως ἡ ὀργή τοῦ λαοῦ συμπαρέσυρε τόν Καρδινάλιο - Ἀρχιεπίσκοπο τῆς Βοστώνης.

Ἡ καμουφλαρισμένη σκοπιμότητα.

Ὁ διακεκριμένος, ὁμότιμος, καθηγητής τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Κωνσταντῖνος Μπέης, προσεκτικός πάντοτε καί διακριτικός ἀναλυτής τῆς ἐπικαιρότητας, στιγμάτισε μέ δημοσίευσμά του τήν ἀδιακρίσία καί τή σκληρότητα κάποιων συνεργατῶν τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία», γιατί ἀποτόλμησαν νά διαπομπεύσουν ἓνα ἄτυχο κληρικό, πού ἀρνήθηκε τήν ἱερωσύνη του καί, στή συνέχεια, καθαίρεθηκε ἀπό τό ἀρμόδιο Ἐκκλησιαστικό Δικαστήριο.

Ὁ καθηγητής κ. Μπέης εἶχε ἀπόλυτο δίκιο. Ἡ πράξη τῆς καθάρσεως ἦταν ἐπιβεβλημένη, μιά καί ὁ πρῶν κληρικός εἶχε, αὐτόβουλα, παραιτηθεῖ ἀπό τήν ἱερωσύνη του καί, γιά λόγους σοβαροῦς, πού τούς γνώριζε καί τό Ἐκκλησιαστικό Δικαστήριο. Εἶχε, ὅμως, ὑπέρ αὐτοῦ μιά εἰλικρίνεια, πού τόν καθιστοῦσε συμπαθῆ καί ἀξιο διακριτικῆς συμπεριφορᾶς. Εἶχε ἐκφράσει, μέ ἐπιστολή του, τή λύπη του καί πρὸς τόν Ἐπίσκοπό του καί πρὸς τόν πνευματικό του. Καί θά ἔπρεπε ἡ διάθεσή του αὐτή νά ἐκτιμηθεῖ καί νά μὴ δοθεῖ ἰδιαίτερη

δημοσιότητα στό ἀμάρτημά του. Ἀντίθετα, οἱ συντάκτες τοῦ σημειώματος, μέ πλαταιασμούς καί μέ ἐκφράσεις ἰδιαίτερα στηλιτευτικές, ἐμφάνισαν τήν περίπτωσή του καί περιέφεραν τό ἀμάρτημά του «εἰς τὰς ὁδοὺς καί τὰ ρύμας».

Ἐκεῖνο, πού δέν γνωρίζει ὁ καθηγητής κ. Μπέης καί πού ἐνδεχομένως, ὡς ἐντιμος ὑπρέτης τοῦ Δικαίου, δέν μπορεῖ οὔτε καν νά ὑποψιαστεῖ, εἶναι ἡ ὑποκρυπτόμενη σκοπιμότητα κάτω ἀπὸ τήν πράξη τῆς διαπομπεύσεως τοῦ ἄτυχου πρῶν ρασοφόρου. Ἡ ἐκκλησιαστική Διοίκηση, μέ τή δημοσιοποίηση τῆς πράξης αὐτῆς θέλησε νά ἐμφανιστεῖ αὐστηρὸς τηρητής τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί νά κλείσει τὰ στόματα ἐκείνων, πού διαμαρτύρονται γιά τήν κάλυψη τῶν εἰδεχθῶν σκανδάλων. Εἶναι σά νά εἶπε: Βλέπετε, ἡ Ἐκκλησιαστική Δικαιοσύνη λειτουργεῖ καί δέν ἀφήνει κανένα σκάνδαλο ἀτιμώρητο. Αὐτό τό μήνυμα θέλησε νά δώσει τό ἄτυχο δημοσίευμα.

Ἡ πραγματικότητα, ὅμως, εἶναι ἐντελῶς διαφορετική. Ὁ κληρικός, πού μέ λύπη κατέθεσε τό ἱερό ράσο, διαπομπεύθηκε. Καί ἐκεῖνοι, πού περιφέρουν ἀναιδῶς τήν ἀδιαντροπία τους καί μολύνουν ἀκόμα καί τήν ἀρχιερατική ἀξιοπρέπεια, ἀπολαμβάνουν ἀσυλία καί ἀνταλάσσουν ἀσπασμούς ἀγάπης καί ἀδελφοσύνης μέ τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτῆτης:

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Διεύθυνση:

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο.